XX. évf. 1. szám 2008. január-február

MARANA THA

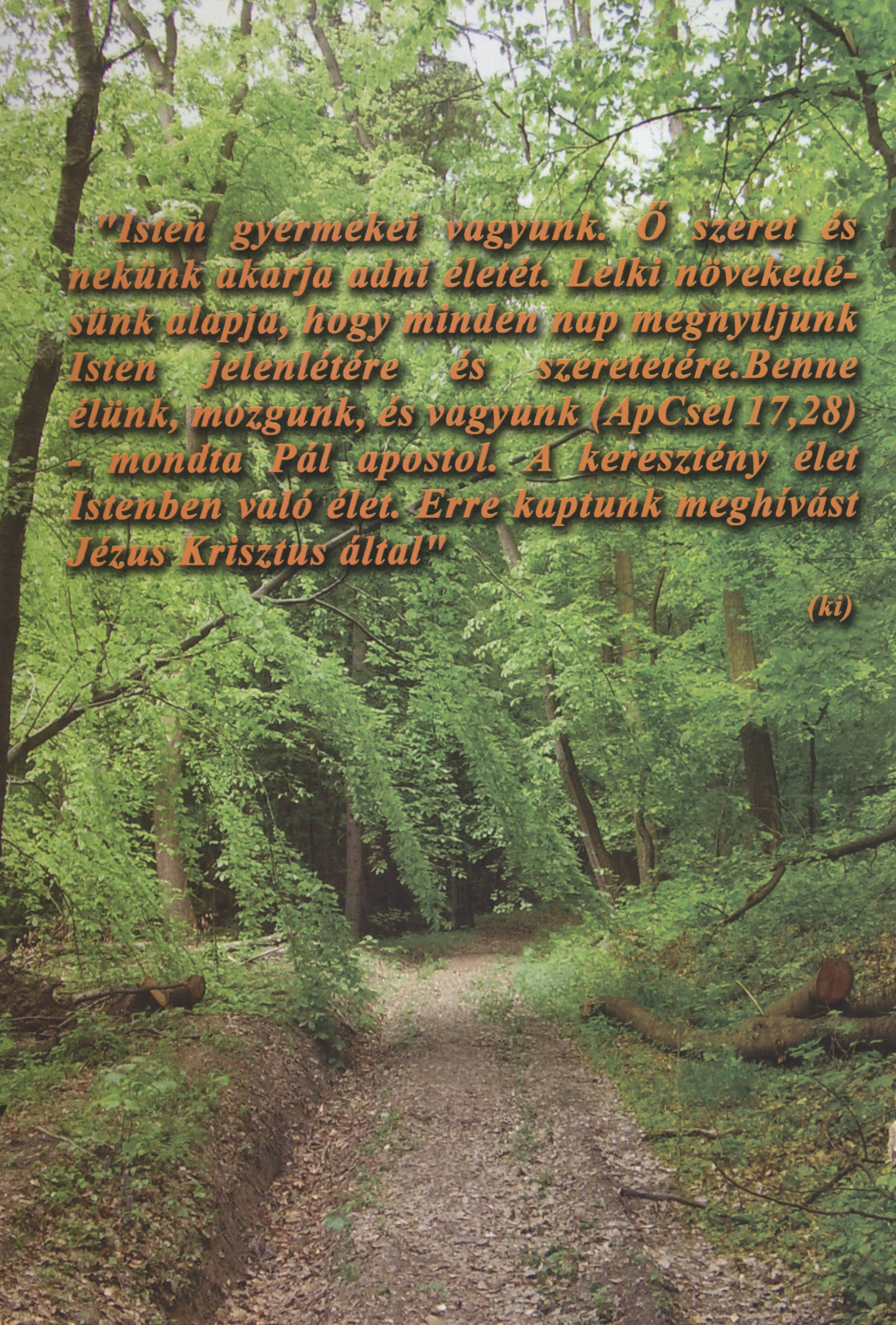
Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Az új év célja: növekedni Krisztusban

Gréti: Megújult a hitem

"Isten gyermekei vagyunk. Ő szeret és nekünk akarja adni életét. Lelki növekedésünk alapja, hogy minden nap megnyíljunk Isten jelenlétére és szeretetére.Benne élünk, mozgunk, és vagyunk (ApCsel 17,28) - mondta Pál apostol. A keresztény élet Istenben való élet. Erre kaptunk meghívást Jézus Krisztus által"

(ki)

Mit várjunk az új évtől? Új életet Krisztusban!

Minden jó, ami velünk történik, Istentől jön. Az Ő hatalma kiterjed a csillagok millióira, de kiterjed minden emberre is. Nála nélkül semmi sem létezhet.

Újév napja nemcsak azt jelenti, hogy kicseréljük a naptárt íróasztalunkon, hanem azt is, hogy szívünk megtelik várakozással. Várjuk mindazt a jót, amit Isten adni akar nekünk ebben az évben. Várjuk azt az új életet, amit Jézus felkínál nekünk. Hiszen azért jött el, hogy nekünk *„életünk legyen, és bőségben legyen"* (Jn 10,10).

Ez a bőséges élet annyira csodálatos, hogy az ember nem meri elhinni. Ha pedig nem hiszi el, akkor nem meri remélni. Ha pedig nem reméli, nem tudja befogadni. Úgy jár, mint az a fiatalember, aki egy rendezvényen megkérte egyik barátját, hogy vegyen neki üdítőitalt, mert szomjas és nincs nála pénz. A barátja elnevette magát és azt mondta: „igyál, amit akarsz, mert az ital benne van a részvételi díjban, amit már kifizettél."

A mi Atyánk az élet minden szépségét nekünk akarja adni, mi emberek pedig csak keveset akarunk elfogadni. Úgy vagyunk, mint a bukás előtt álló diák. Nem a kitűnő jegy lebeg a szeme előtt, hanem az elégséges! Nem akarjuk a teljes életet, hanem csak a kicsit jobbat.

Sok esetben ezt a „kicsit jobbat" a világtól várjuk. „Majd ha jól fogok keresni, majd ha nagyobb lakásom lesz, majd ha megszabadulok a kellemetlenkedő emberektől, akkor milyen szép lesz az életem" – gondolják sokan. Isten azonban most akar teljes életet adni, mert Benne van az élet teljessége. Ha ezt elfogadom, akkor változni fogok. Az ember kétféle módon tapasztalja meg a belső változást. Maga elé tűz egy szent célt, hogy mindenben Isten akaratát követi: többet imádkozik, olvassa a Szentírást, jót tesz másokkal, mélyebben szereti az embereket. A másik mód, hogy nagy lendülettel beleveti magát Isten karjaiba, tökéletesen fölajánlja önmagát Istennek, kérve a Szentlélek erejét. Szinte napok alatt megtapasztalja életében a változást. Örömmel ismeri fel, hogy milyen jó Istenben élni és önmagát elfelejteni. A szentek életében mindkettőre találunk példát. Mindkettő sok-sok küzdelemmel jár, de végül megéri.

Aki nem tudja, vagy nem akarja várni az új életet Istentől, annak szívét a közömbösség fenyegeti, vagy a keserűség érzése. Egy nagy államférfi mondta: addig vagy fiatal, amíg tudsz remélni. Ha már nem remélsz semmit, akkor megöregedtél, akár 20 éves korodban is, de ha remélsz, akkor fiatal maradsz, akár 80 évesen is. Remélni a szépet és remélni a jót. A virág nyílni akar, a napfény mindenfelé áradni akar. Isten élete is nyílni akar és mindent átjárni. Ez az élet hatalmas erővel rendelkezik, amely a legsötétebb körülményeket is meg tudja változtatni.

Ahogy Szent Ignác tehetetlenül vergődött törött lábával a kórházi ágyon, a kegyelem napfénye megérintette a szívét. A mindig tevékeny és harcias katona felismerte az isteni élet ragyogását. Ettől kezdve belül akart harcolni és nemsokára fényes győzelmet aratott. Igen! Isten az élet, Isten az örök szeretet! Ez az isteni szeretet teremtett a nemlétből létet, a semmiből egy csodálatos világot. Ez a szeretet őrzi a mindenséget, hogy ne hulljon vissza a semmibe. Ez a szeretet munkálkodik azon, hogy egyre magasabb szinten éljünk és ne süllyedjünk le egy fél-állati létformába. Ez a szeretet segíti az embert, hogy egyre lelkibb, szellemibb céljai legyenek és ebben találja meg boldogságát. Babits Mihály írja „Zsoltár férfihangra" című versében:

„...kedvedért alkotott (Isten) mennyet és földet
és tengereket,
hogy benned teljesedjenek; – s korok történetét
szerezte meséskönyvedül – s napba mártotta
ecsetét,
hogy kifesse lelkedet.

Kinek színezte a hajnalt, az alkonyt, az
emberek arcát? Mind teneked!"

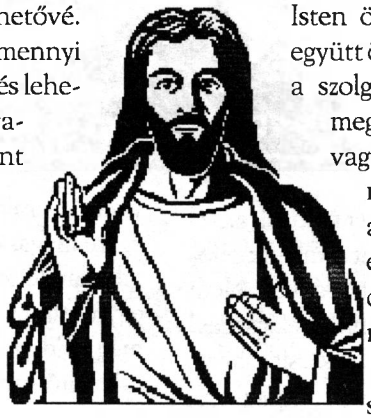
Ezekkel a gyönyörű képekkel érzékelteti a költő Isten gondoskodó szeretetét. Ez a szeretet vesz körül bennünket ebben az évben is. A jóságos Atya minden jövendő napot és percet ki fog színezni számunkra, hogy lelkünk gazdag legyen! Érezzük át az idő felelősségét. Kaptunk egy új évet, hogy Isten életét befogadjuk. Várakozzunk erre az életre és figyeljük Isten akaratát!

Katona István
főszerkesztő

A szeretet, mint kinyilatkoztatás

Aki Krisztusban találkozik Isten szeretetével, az nemcsak azt tudja meg, mi valójában a szeretet; kétséget nem tűrően ráeszmél arra is, hogy ő bűnös és egoista, nem birtokolja az igazi szeretetet... Nemcsak szívének kell megtérnie, amely e szeretet láttán kénytelen beismerni: eddig nem szeretett; de gondolkodásának is, melynek viszont újra kell tanulnia, hogy egyáltalán mi a szeretet.

Jézus élete kezdetben tanításból áll (ennek értelmét különböző hasonlatok és lélekből fakadó tettek világítják meg), végül pedig szenvedésből és meghalásból. Tanítása azonban annyira izzóan abszolút mindabban, amit kimond, ígér és követel, hogy csak egész életének a kereszt felé irányulásából válik érthetővé. Szóban és tettben megnyilvánuló valamennyi cselekedetét egy mindent megmagyarázó és lehetővé tevő szenvedés fogja össze. Ha ezt valami utólagosan bekövetkező balesetként próbáljuk felfogni, akkor értelmetlenné válik minden egyes szó, vissza egészen a Hegyi beszédig. Nem választható ketté Jézus tanítása, mintha egyik fele a Passió előtt, arra való tekintet nélkül hangzott volna el, a másik felét pedig a Passió után adhatnánk a szájába. Tanításának és egész tevékenységének logosza arra „az órára" irányul, amelyre vár, arra a „keresztségre", amelyikre vágyik, arra az eseményre, amelyik a régi zsidó szövetséget beteljesítő prófétai küldetését lezárja az új szövetség áldozatában, a szövetség vérében és lakomájában.

Tanítása közvetlenül vagy közvetve önmaga odaadásáról szól „a barátokért" (Jn 15,13), a „sokakért" (Mt 10,28), „mindenekért" (Jn 12,32), mégpedig ennek az odaadásnak sajátos jézusi formájáról. Nem elszigetelt emberi fáradozás, hanem engedelmességből fakadó cselekvés, egy olyan élet befejezése, amely a mindenkinek szentelt alázatos szolgálatban magát egyre teljesebben kioltja (Lk 22,27). Ahogyan tanítása a maga logoszát, logikáját ebből az áldozati halálból meríti, úgy minden követőjét is, létének egészét átfogóan ugyanennek a „keresztlogosznak" (1Kor 1,18) rendeli alá. Az elképzelhetetlen mélységekbe veti bele magát: a halálba, mint Istentől elhagyatottságba (Mt 27,46); a halálba, amit a remény nélküli alvilág követ (Jel 6,8), mérhetetlen szabadságában az egyetlen, nélkülözhetetlen áldozati étellé válik mindenki számára (Jn 6,51): *„Az én testem a világ életéért"* (Zsid 13,10-12), s mindezt nem zseniális leleményként teszi, hanem egyszerűen teljesíti megbízatását (Jn 10,18). .

A szónak és a szenvedés tettének megbonthatatlan összekapcsolása így mindenben egy megbízóra utal. Anélkül, hogy valaha is kivonná magát a felelősség alól, az egész kezdeményezést és a végső felelősséget (és ezzel a megdicsőülést, a csodálatos terv eredményét) az Atyára vezeti vissza. A megbízással engedelmesen azonosul, ő maga a megszemélyesített megbízás. „Isten szolgája" önmagát oltja ki, s így jelenik meg Isten örök szeretete a világ iránt, de ezzel együtt örök fensége és királysága is, ami éppen a szolga végső megalázódásában nyilvánul meg a legcáfolhatatlanabbul („Igen, király vagyok" – Jn 18,37). A szeretetként megnyilatkozó Isten – királyi – volta éppen a Fiúnak az Atya iránti lealacsonyodó engedelmességében fénylik föl, azt hirdetve, hogy ennek az engedelmességnek lényege a szeretet...

Ez a szeretet a kereszten megtört szívvel és nagyszombaton a halálba szállva szétáradt minden sötétségen. A legvégső fenyegetés az Atyaisten legvégső szeretetét, a Fiúistent adja oda a bűnösöknek. Ebben rejlik legvégső fenyegetése is, hogy e mindent felülmúló tettével ne éljünk vissza, mert ezen túl nincs már több megszólítható és felhasználható szeretet (Zsid 6,4-8). Ez a fenyegetés oltalmazó köpenyként takarja be a megtörő szívet. A szeretet Lelke másként nem adhatja oda a keresztet a világnak, mint a bűn egész mélységének feltárásával. A világ bűne ez, amely a kereszten válik nyilvánvalóvá, nélküle a kereszt nem is érthető. A Megfeszítettnek Istentől elhagyatottságán láthatjuk meg, hogy mitől váltott és őrzött meg minket: Isten végleges elveszítésétől, amelytől soha semmilyen saját erőlködésünk nem menthetett volna meg; csak az Ő kegyelme. De ha mindezt belátjuk is a kereszt előtt, sohasem jutunk tovább a keresztnél.

Benne objektiválódva látjuk magunk előtt bűnünket, még kevésbé hagyhatjuk tehát sorsára azt, aki ér-

tünk meghal. Ez a szeretetlen gondolat leplezi előttünk szívünk egész gonoszságát, a szeretet ébren tartja bennünk a félelmet. Az Isten által cserbenhagyottság iszonyatos valósága (amely az elhagyott számára időtlen) világosan megmutatja, hogy a pokol nem nevelői fenyegetés, nem is puszta „lehetőség". Ez az a valóság, amit az Istentől elhagyott Jézus ismer igazán, mert senki sem tud távolról sem megtapasztalni olyan félelmetes Istentől elhagyatottságot, mint az örök Atyával lényegileg örökre egy Fiú. Így most már öröklétünk mindkét útja egyedül az Ő kezében nyugszik: mert Ő a mi kegyelmünk, ezért Ő az ítéletünk is, de megváltónkként bíránk. Keresztényként tudjuk, hogy a megismert Szeretetnek arcába köpött bűn mérhetetlenül súlyosabban esik latba, mint a tudatlan elesettségben elkövetett. Ezért nem lehet semmilyen mértéke próbálkozásainknak, ezért nincs semmilyen rendszeres áttekintésünk sem a magunk, sem felebarátunk, sem az egész világ ítéletének kimeneteléről...

Jézus összetörten is szeretettel vigasztalja a vele nyugtalankodó (Jn 14,1) apostolokat, akik között ott ül az áruló. A Megváltó megtörtségében sem kíván és képes különbséget tenni a maga ártatlansága és mások bűne között, amelyért vezekel. Hasonlóképpen az az ember, aki a szeretetre törekedve hagyja, hogy Isten szeretetével együtt őt is megtörje a maga bűne és a világé, szintén nem tudja megkülönböztetni, kiért is fél: csak azt látja világosan, hogy önmagával kapcsolatban erre minden oka megvan.

Aki nem vonakodik legalább belepillantani az emberek közti gyűlöletnek, a kétségbeesésnek és az elvetettségnek a földi életből belátható mélységeibe, és így nem zárkózik el a valóság elől, az aligha fog eljutni oda, hogy csupán egyéni üdvösségére gondoljon, és a maga számára teremtsen kiutat a kárhozatból, otthagyva a többieket a pokolkerék zúzatásában.

Isten annyira szerette a világot, hogy egészen odaadta érte Fiát, ugyanúgy az Isten szeretetében élők is csak teremtmény-társaikkal együtt akarnak megmenekülni, s az egészért való vezeklő szenvedésből nem akarják megtagadni saját részük vállalását. Vállalni fogják keresztény reménységgel, ahogyan az a kereszténynek egyedül megengedett: valamennyi ember megmenekülésében reménykedve, mint ahogy az egyház is szigorúan köteles „minden emberért" imádkozni – ezt a kérő imáját értelmesnek és sikeresnek kell tekintenie, mert *„ez jó és kedves üdvözítő Istenünk szemében, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság ismeretére. Hiszen egy az Isten, s egy a közvetítő Isten és ember között: az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta magát mindenkiért"* (1Tim 2,1-6).

Hans Urs von Balthasar

Az új év célja: Jézusban növekedni!

Új esztendőbe léptünk. A karácsonyt kicsit már el is felejtettük. Pedig Jézus azért született meg, hogy az Ő élete folytatódjék bennünk.

A világ szeretné Jézus születését **jelentéktelenné** tenni. A világ olyanná akarja tenni az életet, hogy az ember kiüresedjen, és ne gondoljon a lényegre. Ne gondoljon arra, hogy Jézus hatással lenne bármire is. Azt mondja a világ, hogy Jézus nincs hatással a történelemre, a jövőre és az ember életére. Ahogy az első időkben ráborult a világra a sötétség, úgy van ma is. A Római Birodalomban senki sem vett tudomást arról, hogy a betlehemi éjszakában az angyalok ragyogó fényességben megjelentek a pásztoroknak, és azt mondták: *„dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön az embernek! Menjetek, mert ma született az Üdvözítő Dávid városában!"*

A szellemi sötétség, az Isten nélküli pogány gondolkodás ma is ráborul a világra. Mi, keresztények azonban forró szívvel várjuk Jézust, akitől az emberi élet beteljesülése, az emberiség jövője és a népek közötti béke függ.

A pogányság sötétsége természetesen **hat ránk is**. A gonosz lélek kísértése arra irányul, hogy bennünk is jelentéktelenné váljon Jézus és a Vele való kapcsolat. Ezt azzal lehet legyőzni, hogy szívünk mélyén mindennap találkozunk Jézussal az imában, és naponta engedjük, hogy Ő – aki a szeretet forrása – áthassa gondolatainkat, szívünket, érzékeinket.

Egyedül a szeretet ereje képes minden akadályt legyőzni, mert a szeretet maga Isten. Isten által megtapasztaljuk azt a szabadságot, amely megszünteti bennünk a nyugtalanságot, az aggodalmat, és beléphetünk Isten örök jelenébe. Ez a csodálatos az imában, hogy ez vár ránk, ha megnyitjuk a szívünket az Úr előtt. Ne felejtsük el: Jézus azért jött, hogy nekünk életünk legyen, éspedig bőségben legyen, amint ezt a Jn 10-ben olvashatjuk. Ez nem anyagi bőséget jelent, mert akkor nem mondta volna, hogy boldogok a szegények, mert övék az Isten országa. Ez a bőséges élet akkor indul el bennünk, amikor az imádság által felfedezzük szívünkben az élet forrását, Istent. Magát Jézus Krisztust.

Minden létezőt Isten tart életben, egyetlen teremtménynek sincs önálló élete. Minden lét Tőle függ. Az ember maga is. Minden szívdobbanásunk, minden lépésünk Isten ajándéka, az Ő szeretetének megnyilvánulása. Minden létező csak addig létezik, amíg Isten akarja. Ha Isten nem akarná, az egész világ összeomlana egy pillanat alatt. Isten azonban létben tartja. Ezért igaz az az állítás, hogy minden igazság, minden valóság **Isten szívében van**. Hiszen Ő az örök, megrendíthetetlen Élet. Minden más élet csak átmenet, csak mulandó, csak Istentől való függésében szemlélhető.

Az emberi személyt is Isten tartja életben. Ha elköteleződünk a komoly, mély imádságban, akkor belegyakorolhatjuk magunkat ebbe a misztériumba, hogy Isten maga az Élet. Ő a mi személyes életünk, fejlődésünk. **Annyiban élünk, amennyiben Istenben élünk**, Vele élünk.

Ha felismerjük, hogy milyen szorosan összetartozunk Istennel, akkor ez felszabadít bennünket. Bátorságra indít és bizalomra. Nem csak a jövő aggodalmait tudjuk legyőzni, hanem minden más problémát, nehézséget is. El tudunk szakadni azoktól a félelmektől, amelyeket esetleg más emberek támadásai okoznak bennünk, hiszen a legyőzhetetlen Élet oldalán állunk.

Krisztus a maga életét a **Szentlélek által** nyilvánította ki számunkra, hiszen az első Pünkösdkor – amikor a Szentlélek belépett az apostolok szívébe – ismerték fel ennek az életnek a gazdagságát és határtalan örömét. Krisztus Lelke a szeretet Lelke. Nem elég hinnünk, hogy bennünk van a szeretet Lelke, hanem meg is kell ezt tapasztalnunk azáltal, hogy elköteleződünk szívünkben Őmellette.

Jézus azt mondta, hogy az Ő tanítványai arról ismerhetők fel, hogy **szeretik egymást**, szeretetben élnek. Ez nemcsak annyit jelent, hogy erőt veszünk természetes negatív ösztöneinken, hanem azt is, hogy felfedezzük szívünkben a szeretet forrását, Istent. Felismerjük, hogy Isten által tudunk szeretni. Utat engedünk, hogy Isten szabadon használjon bennünket, szeressen rajtunk keresztül. A karizmatikus megújulásban az önátadás központi helyet kapott a megtérésben. A megtérés, vagy tudatos döntés Jézus mellett nemcsak a bűnök elhagyását jelentette, hanem elsősorban Isten életének befogadását, hogy átadjuk szívünket Istennek. Legyen Ő az életünk Ura! Ebben a folyamatban ott mutatkozik meg a hibalehetőség, hogy valaki azt gondolja, elég egyszer megtenni az önátadást. Ez nem így van! Mindennap szükséges megtérnünk, átadni szívünket az Úrnak, hiszen az önzés gyökerei mélyen bennünk vannak, s emiatt a gonosz lélek mindig el akar távolítani az Úrtól. Meg akarja hamisítani önátadásunkat. **Az önátadást gyakorolni kell** cselekedetekben, szóban, bizalomban, vagyis megélni, hogy életünk Istenben való élet, hogy ezentúl nem magunkért akarunk élni.

Ilyen cselekedet nemcsak a másokkal való jó cselekedet, a szeretet cselekedete, hanem az imádság is. Ha Istennek élünk, Isten bennünk van, akkor vágyakozunk Vele beszélgetni, Őt imádni. Az imádság legyőzi bennünk a szétszórtságot, ami az egyik legnagyobb akadálya az önátadásnak. A **szétszórtság forrása** a birtoklási vágy. Sok mindent el akarunk végezni, el akarunk érni, kezünkben tartani, így beleveszünk a mulandó dolgokba. Ezek pedig eltávolítanak bennünket az igazi valóságtól, az élő Istentől. Az ima azonban kiragad bennünket a mulandóból, és előre visz életünk forrása felé. Arra hív minket, hogy szálljunk szembe a mulandósággal, a félelmekkel, a szétszórtsággal és nyíljunk meg az élő Isten előtt. Istennel béke és harmónia száll a szívünkbe. Olyan energia, amely képes újjáteremteni életünket, Isten szeretet-ereje, s a szeretet maga Isten. Tehát Isten kezd cselekedni bennünk. Ha napról napra elmélyült szívvel végezzük imáinkat, ráébredünk Isten közelségére.

Isten az a cél, aki valójában a mi igazi létünk kezdete. Ha belépünk az **Ő jelenlétébe**, akkor kezdünk igazán élni, igazán megvalósulni. A megváltás titkát Pál apostol nemcsak abban fogalmazza meg, hogy érettünk emberré lett Jézus, hanem azzal folytatja, hogy ismerjük fel Jézus kereszthalálában életünk gyökerét. Ő föltámadt, megszabadít és újjáteremt. Ez mind ma is valóság! Jézus ma is föl akar minket szabadítani és bele akar vonni az Ő föltámadt életébe. Ez meggátolja, hogy a szétszórtság, a sötétség, hitünk gyengesége úrrá legyen rajtunk. Az emberben nagy zavar van ebben a kérdésben, mert sokszor hajlandók vagyunk csak az örökkévalóságba utalni a föltámadást és Isten életének valóságát. Nem merjük elhinni, hogy földi életünkben is megtapasztalhatjuk ezeket a valóságokat. Nem merjük elhinni, hogy nekünk is lehetséges felszabadult, bőséges életet élni, amit az Úr Jézus megígért a János evan-

géliumban. Ezért sokszor szomorúan járjuk az élet országútját, úgy élünk, mint egy vert hadsereg. Nem győzelemben élünk, hanem vereségben. Nem merünk hinni a győzelemben, abban, hogy Isten itt van a közelünkben, cselekszik, és győzelemre segít minket.

Isten gyermekei vagyunk. Ő szeret és átölel minket, elfogad bennünket. Itt felfedezhetjük azt is, hogy életünk értelme az, hogy teljesen nyitottá váljunk mindennap Isten közelségére, szeretetére, és felfedezzük, hogy Ő is nyitott a mi lényünk befogadására, egész személyünket elfogadja úgy, ahogy vagyunk. „Benne élünk" – ahogy írja Pál apostol. Általa, Vele és Benne élünk, Jézus Krisztusban. Ezzel azt fejezi ki az apostol, hogy a keresztény élet célja az Istenben való élet. Erre kaptunk meghívást az evangélium által.

A misztikus irodalom állandóan beszél arról, milyen nagy dolog Istennel egyesült életet élni. Az első század egyházatyái a lelki élet harmadik szakaszát az egyesülés szakaszának fogalmazták meg. Ebben a kérdésben fel kell ismernünk, hogy az egyesülés egy olyan valóság, amikor szorosan közösségbe léphetünk az Úrral. Aki ezt hittel nem tudja elfogadni, az fél Istennel eggyé válni, mert nem akarja elveszíteni úgynevezett „önállóságát". Nagyobb értéknek tekinti önmaga megtartását, mint feladását. **Ez a hit nagy harca**: hinni abban, hogy Krisztusban van az életünk, és a Vele való egyesülésben tudunk igazán fejlődni, az önátadás által tudunk igazán felszabadulni. Ezért lett Jézus emberré, hogy merjük az Ő emberségén keresztül szívünket teljesen átadni az Úrnak, hogy ebben találjuk meg igazi önmagunkat. Ebben az egyesülésben olyannak ismerjük meg magunkat, ahogy eddig még nem ismertük.

A végtelenül csodálatos és hatalmas Isten a mi életünk alapja. Értékesnek, fontosnak, szeretetre méltónak fogjuk elfogadni önmagunkat, mert Isten is ilyennek fogad el minket.

Szeretetét belénk helyezte, ezért mi át tudunk változni ebben a szeretetben. Ez az, amire teremtettünk, az Istennel való közösség. Ez az, amit a világban nem kaphatunk meg. Azért teremtette Isten az embert, hogy a Vele való egyesülésben gazdaggá tegye. Ez mindent megad nekünk. Azt is megismerhetjük, hogy ebben az életben rejlik a boldogság és a kibontakozás. A gonosz lélek ezért akar mindent megtenni, hogy ne legyen lehetőségünk Istennel egyesülni, féljünk Istentől, féljünk odaadni magunkat Neki. Ezért fontos, hogy az imában mindig hűségesek legyünk. Komoly, elkötelezett, elmélyült imában. Ha szívünk odaadásával végezzük, az imádság egyre közelebb visz az Úrhoz. Akkor éljük át a beteljesülés örömét, amikor úgy ismerjük meg magunkat, ahogyan Isten ismer minket. A legteljesebben akkor részesülhetünk ebben az isteni kegyelemben – hogy Isten elfogad minket –, amikor megérkezünk a mennyország kapujához.

Ám ez már itt a Földön is megtapasztalható! Ezért mondja Pál apostol a Kolosszei levélben, hogy: *„gyökereződjünk bele Krisztusba."* Ő megtérése után átélte ezt a belegyökereződést, amikor visszavonult Tarzuszba, és az imádság mélységeiben megtapasztalta Isten elfogadó szeretetét, jóságát és a Szentlélek örömét. Belegyökereződött az élete Krisztusba úgy, hogy semmi nem tudta kiszakítani ebből a belegyökereződésből. Semmifajta szenvedés, üldöztetés, baj, mert egészen odaadta szívét az Úrnak. De gondolhatunk a szőlőtőről szóló példabeszédre is.

Jézus a szőlőtő és mi a szőlővesszők. Minden nap táplálkozhatunk a szőlőtőből, hiszen ez adja az életet nekünk, ha Hozzá kapcsolódunk. Ő a mi lényünk alapja. Ő lelki egészségünk, növekedésünk és jövőnk.

Fel kell ismernünk a János 15 valóságát: **Jézus a szőlőtő** és mi a szőlővesszők. Mindennap táplálkozhatunk a szőlőtőből, hiszen ez adja az életet nekünk, ha Hozzá kapcsolódunk. Ő a mi lényünk alapja. Ő lelki egészségünk, növekedésünk és jövőnk.

Minden azon múlik, hogy mennyire fogadjuk el ezt az életet, amely minden pillanatban árad felénk Krisztus szívéből. Igazi önmagunkat csak Belőle ismerjük fel, hisz Belőle származunk. Ha napról napra megtapasztaljuk ezt az imában, akkor kiegyensúlyozottak leszünk. Megtörténik az, amiben alig merünk hinni, hogy a dolgok és események fölé kerülünk, mert Isten szívében lakunk. Az Ő szeretetében, lelki gazdagságában élünk. Nem tudnak földre dönteni a kicsinyes emberi ellentétek és feszültségek, mert Istenben vagyunk, Belőle élünk.

Ez azt jelenti, hogy kisugározzuk magunkból Isten harmóniáját és tökéletességét. Ez a szentek titka. Ők megismerték, hogy minden családi, vagy társadalmi ellentét megszűnik, ha Istenben élnek, mert kiárad belőlük Isten élete. Nemcsak minket szentel meg ez az

élet, hanem mi is megszentelünk másokat Jézus Krisztuson keresztül. Sokat tanulhatunk a szentektől, ahogy megélték ezt a közösséget, az egységet Krisztussal és a legnagyobb háborúságban is zavartalan békében éltek. Pál apostol ezért írja a Kolosszei levélben: *„Benne jutottatok teljességre."* Ez nemcsak azt az ismeretet jelenti, hogy megismertétek a megváltás titkát, az Istengyermekséget, megismertétek Jézust, hanem annak megtapasztalását is, hogy Krisztus élete bennünk valóság. A Szentlélek által megtapasztalhatjuk Isten életét és örülhetünk annak az elfogadottságnak, ahogy Isten elfogad bennünket. Bennünk van a teljesség, ami Istenből árad. Krisztus bennünk lakásában találjuk meg önmagunk igazi kiteljesedését. Az ima segít, hogy napról napra átéljük: **Isten velünk van, szeret bennünket, megőriz minket és Szentlelkével újra és újra világosságot teremt szívünkben.**

Ezért szükséges az új évben úgy élni, hogy megnyíljunk az isteni élet felénk áramlására. Jézus el akar jönni a szívünkbe. Mindennap el akar árasztani minket az Ő életének teljességével, meghív minket a Vele való közösségre, kinyilvánítja előttünk az Ő életének gazdagságát, csak hitünkön, vágyunkon, szeretetünkön múlik, hogy ez az élet mennyire válik teljessé bennünk, mennyire éljük át, hogy az Övéi vagyunk és Ő pedig a miénk. Az előttünk álló új év ezért ösztönöz bennünket a mélyebb imádságra, hogy ne csupán teljesítmény legyen számunkra az imádság, amit reggel és este elmondunk, majd folytatjuk mindennapi munkánkat, hanem az imádság találkozás legyen Istennel. Találkozás a teljes élettel, azzal a békével és örömmel, amelyet a világ nem rabolhat el tőlünk. Ezért kell készülnünk, vágyakoznunk, hogy az imádság által Jézus a szívünkbe jöjjön, helyet foglaljon bennünk. Kérjük, hogy alakítsa át lelkünket, formáljon át minket, hogy minden nappal alkalmasabb eszközei legyünk az Evangéliumnak, az Ő Országa terjesztésének. Hiszen nemcsak magunkért fogadjuk be Krisztust, hanem a körülöttünk levőkért is. Továbbadjuk az üzenetet, tovább kell adnunk az életet, amelyet megismertünk, mert csak így tudjuk teljesíteni keresztény hivatásunkat.

Megfontolandó kérdések:

- Felfedeztem-e már, hogy Jézus életemnek és szeretetemnek a forrása?
- Keresem-e imádságomban a találkozást Jézussal?
- Keresem-e a mindennapi önátadásban a Jézussal való egyesülést?

KI.

Megújul a hitem

TANÚSÁGTÉTEL

Egészen az idei nyári, Varga Laci atya kaposvári lelkigyakorlatáig, azt hittem, hogy tudom, mi az a hit.

Nem is értettem egészen, hogy miért isteni erény, hiszen olyan egyszerű, és élni se lehet nélküle. Mindenki gyakorolja a hit aktusát, amikor mondjuk vásárol a közértben, és nem bontja fel a konzervet, hogy vajon tényleg sólet van-e benne, hanem elhiszi. Vagy azt is elhisszük, hogy élt egy Mátyás nevű királyunk. Ebben nincs semmi különös – gondoltam –, csak ugyanezt Jézus tanítására vonatkoztatjuk. Amit Ő mond, azt igaznak fogadom el, elhiszem. Amit Róla mond a Biblia, azt is elhiszem a születésétől a feltámadásáig. De ebben sem találtam különösebb nehézséget, hiszen egészen logikus: ha elfogadom, hogy Ő Isten, akkor nyilván el kell fogadnom igaznak a tanítását is. Ha elfogadom, hogy valóban Isten Fia volt Jézus Krisztus, akkor egészen nyilvánvaló, hogy nem halhatott meg úgy, hogy fel ne támadt volna. És így tovább... Az első hit pedig – gondoltam – az az ajándék Istentől, tehát az az alapfeltevése az életemnek, hogy Isten valóságosan létezik – nos ezt kaptam, erre nem lehet bizonyítékokat belátva rájönni.

Amikor a nyári lelkigyakorlaton az a bizonyos gondolat elhangzott, amely a szívemig hatolt, valami felsejlett a Titokból. Olyan a különbség a régi és az új

hitem között, mint egy fekete-fehér fénykép és az élő valóság között. A vonások, a lényeg ugyanaz – de egészen más, élő, eleven, színes lett minden.

Megkísérelem visszaadni azt a gondolatsort, bár inkább azt tudom, hogy belőlem mit váltott ki, hiszen lehet, nem is úgy hangzott el, ahogy bennem él azóta is.

A mindennapi életben a tapasztalat alakítja ki az emberekben a képet a minket körülvevő világról. Életed elején tapasztalod, hogy a kő kemény, a virág illatos, a napsugár melegít, és ezt megtanulod róla. Bizonyos idő elteltével már nem szükséges a fizikai észlelés ahhoz, hogy egy dolog valamilyen tulajdonságával tisztában legyünk, hiszen összegyűlt tapasztalataink alapján már nagyjából tudunk tájékozódni a minket körülvevő világban, és egyre ritkábban érnek meglepetések, gyarapodnak a prekoncepcióink, melyek rendre igaznak bizonyulnak.

Nos, a misztériumok világában pont **fordítva** működik az ember: először a hitet kell keresnie, kérnie, megtalálnia, s a hit szemével rácsodálkoznia a természetfölötti valóságra. Meg kell tanulni a hit szemével látni, engedni, hogy a hit átformáljon, birtokba vegyen, szüntelenül kérni a Szentlélek Úristent, hogy növelje bennünk a hitet, és Ő ezt megteszi, ha nyitottak vagyunk rá! És akkor rádöbbenünk a természetfeletti valóságok szinte kézzelfoghatóan igaz voltára. Ha hitben járunk, többé már nem lesz kétséges számunkra semmi, ami azelőtt esetleg bizonytalansággal töltött el, és meg tudott gyötörni.

Csak attól a szemlélettől kell elrugaszkodni, hogy csak az létezik, amit megfogok, amit birtokolhatok, amit befolyásolhatok. Persze ez tulajdonképpen egyfajta halálugrás. És nem is lehet megtenni Isten kegyelme nélkül.

De ha kegyelméből megnyílik a szemünk a természetfelettire, egyszer csak elkezdünk tapasztalni, a hit szemével látni az Eucharisztiában Jézust, a hit füleivel hallani az Evangéliumból az Ő hangját, a Tanítást, mellyel személy szerint megszólít és hív az örök életre, és megelevenednek a csodák.

Tehát ez pont fordítva működik, mint ahogy a természetes életben megszokhattuk. Itt tapasztalat útján szerzünk információkat, és abból keletkeznek bennünk egyfajta „hitek", képek a minket körülvevő világról, amelyben megtanulunk tájékozódni, Isten Országában pedig a hit által gyűjtünk tapasztalatokat, és ezek is éppoly valóságossá lesznek, mint a tapintható valóságok. És így mi is azt hirdethetjük, amit láttunk, hallottunk, tapinthattunk...

Ezelőtt a lelkigyakorlat előtt periodikusan visszatérő motívum volt életemben, hogy el-elhalványodott a hitem, amikor a mindennapok nehézségei besűrűsödtek körülöttem... Mindig megszólalt egy hang, hogy egyáltalán igaz-e ez az egész? És mi van, ha nincs is Isten, és csak beleéled valamibe magad, ami nem is létezik? Hiszen annyi ember él körülöttem Istenbe vetett hit nélkül, és ők is „működnek" valahogy...

Ezeket a gondolatokat persze előbb vagy utóbb mindig sikerült legyőznöm, és nem is tulajdonítottam nekik túl nagy jelentőséget, hiszen rendszeresen jöttek, és el is mentek mindig, különösebb rombolás nélkül.

Gondoltam, ez biztos együttjár azzal, hogy felnőttkori megtérő vagyok, és életem első 18 évében Isten nem jelentett számomra semmit. De most, három hónappal a lelkigyakorlat után, tudatosodott bennem ujjongó örömmel, hogy ezek a menetrendszerű üresjáratok egyszerűen eltűntek az életemből!

Azok a körülmények ugyanúgy jönnek, amelyek a már megszokott módon halványítanák bennem Isten Országának jelenvaló ragyogását és valóságát, de a halványodás nem következik be, tudatom szintjén nem tapasztalom a „szokásos" üresedést...

Erős belső bizonyossággal gondolom úgy, hogy Isten mindegyikünket **előbb** szeret, és nekünk csak válaszolnunk kell az Ő csodálatos, hívó szavára, és Ő tömött, jól megrázott, s túlcsorduló mértékkel adja a hitet, s az örök életet, mely már itt és most elkezdődött. Csak ki kell tudni mondani Neki szívünk egész vágyakozásával a gyógyulást kérő szavakat:

„Hiszek, Uram,
segíts hitetlenségemen!"

Gréti

Átalakulás Krisztusban

III/1. rész

Szeretném neked, kedves Olvasó, a **megtérést** és az **átalakulást** több megközelítésből bemutatni, hogy átgondolva ezeket, forgatva magadban, magadévá tehesd és nekilendülhess ennek az útnak.

Azt mondja az Úr az Énekek éneke 4. fejezetében: *„Bezárt kert az én húgom, menyasszonyom..."* És felsorolja a kert minden kincsét, értékét: kút van benne, élő víz forrása, Isten lakóhelyéről csörgedező víz, egy kis Éden.

Komolyan kell venned, hogy az Úr nem nagy, többezres néphez szól nagy általánosságban, hanem külön, személyesen **hozzád** is! Ezáltal őszinte önvizsgálattal rá kell jönnöd, hogy nincsenek meg benned ezek az értékek.

Te bezárt kert vagy ugyan, de olyan, mint ami inkább lelakatolt, romos, gazos telek. Félkészen áll rajta egy roskadt viskó. Kacsalábon forgó kastélynak tervezted, összehordtál mindenféle elképzelést, tervet, de a lehetőségeid korlátozottak voltak. Hosszú ideig építgetted... és belefáradtál. Most ott áll mindez egy elhanyagolt, gazos szőlőskert közepén. És nincs már termés a te munkálkodásaidban. Omladozik, pusztul a te telked.

Azt mondja az Úr, hogy mint nemes vesszőt ültetett el, miként lettél buja vadszőlő? (vö. Iz 5,4-től). És emlékeztet a 27. fejezetben, hogy Ő őrzött, öntözött, gondoskodott rólad, és most is ezt tenné az életeddel, ha hagynád. Kitisztít téged, minden gazt eléget belőled, elülteti benned az Ő országának magját, ami aztán kihajt, terebélyesedik és ágai között menedéket találnak az ég madarai. És termő lesz a te életed. Olyan leszel, mint a víz mellé ültetett fa, melynek nincs gondja a hőséggel és a szárazsággal, mindig termi gyümölcsét. (vö. Jer 17,7-8).

Te minden lehetsz! Ha hiszel az Úrban, akkor felbuzog benned az élő víz forrása! Gyönyörű kis Édenkert lehetsz, ha leveszed a lakatot. Ő bemegy, kitisztít belőled minden csúfságot, ültet, erősít, gyümölcsöt érlel. Ki más tenné ezt meg neked, nem is egyszer, hanem mindig? Ő, az egyetlen!

Szeretete az égig ér, és hűsége a fellegekig... kiemel a pusztulás verméből, a sárból és iszapból... szeretetével jön felém... Bízzatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket. Áldassál Te Örökkévaló Istenünk, a világ Királya, amiért mindent olyan átfogó, hatalmas bölcsességgel gondoltál el és alkottál meg!

Előre elgondoltad a vizet az ember számára, mint legelemibb szükségletet. A vizet, ami éltet, tisztít és gyógyít. És dicsőség Neked, mert Igédben feltárod a Te bölcsességedet a kezdettől a beteljesedésig a legkisebbek előtt is, akik meg akarják ismerni műveidet és bölcs gondolataidat. Tudtul akarod magad adni mindenkinek, aki keres Téged!

A Teremtés könyvében (1Móz 2,8-tól) az embert az általad elgondolt legjobb helyre, az Édenbe helyezted. Az Édenben egy folyó eredt, hogy öntözzön. Nem a meglevő nagy vizekből vittél oda vizet, hanem friss forrást fakasztottál. Megéreztetted velem ennek jelentőségét, és az Élet Vizét kutattam tovább Igédben, Uram. A Kivonulás könyvében a kősziklából fakadt fel újra a Te irgalmadból a szomjas népnek a friss víz.

Mennyire jó a zsoltároshoz kapcsolódva mondani, hogy: *„Nálad van az élet forrása, a Te világosságod által látunk világosságot"* (Zsolt 36,10).

Bezárt kis Édenkert a Te szerelmesed, menyasszonyod. Hiszen benne van minden, ami szépet, jót, igaz bölcsességet és gyönyörűséget csak elgondoltál. Gazdagon termő gyümölcsfák, pazar szépség és kút, élő víz forrása, mely a Libanonról csörgedezik (vö. Én 4,12-től).

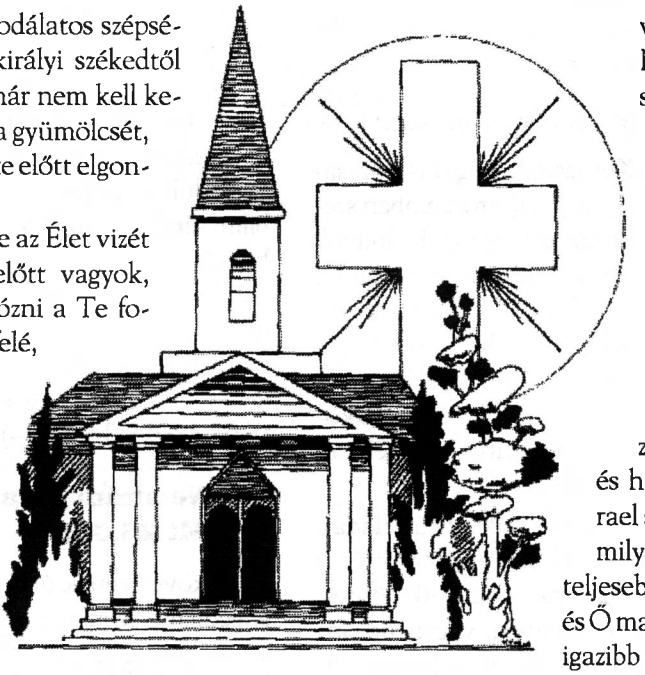
Amikor színed előtt voltam imádásban, Ezekiel próféta látomásával segítettél tovább a keresésben. A 47. fejezetben templomodból eredő forrásról olvasok. Forrás fakad Tőled, Uram, ami folyóvá duzzad, eljut a nagy tengerekhez, a nagy víztömegekhez, és meggyógyít mindent, ahová csak eljut. Új élet fakad, gyógyít és gazdagít. Gazdagon teremnek a fák, melyek a partján nőnek. Gyümölcsük eledel, levelük pedig orvosság lesz, mert a Te szentélyedből merítik táplálékukat. De a tócsák és pocsolyák nem gyógyítanak meg.

Az elszigetelődés és elszakadás megpimpósít, és beteggé tesz. Megmarad betegségében, megposhad magában az, aki úgy tele van magával, hogy nem tud befogadni Téged, és ha a Tőled kapott életet nem adja tovább, nem jut tovább másokhoz tőle ajándékod. Te azt mondtad Uram, hogy beteljesíteni jöttél a törvényt és a nekünk adott ígéreteket. Örömhíredben, a János evangéliumban olvasom, amikor a szamariai asszony-

nak azt mondod, hogy a Tőled kapott víz örök életre buzgó vízforrás lesz azok számára, akik isznak abból. Azt akarod, hogy aki ezzel él, meg ne haljon, hanem megtisztuljon, meggyógyuljon, ezáltal gyümölcsöket teremjen és örökké éljen. A János 19-ben azt mondod: *„Beteljesedett"* – és oldaladból vér és víz folyt. Tisztító, gyógyító, éltető víz.

János apostol apokaliptikus, eszkatológikus látomásaiban kikerekedik a kép, és teljes egész lesz. Megvalósul a Te kezdeti elgondolásod. Kimondod, hogy Te adsz az Élet vizéből ingyen a Te választottaidnak és hívod a szomjazókat, ahogy Izaiásnál is hívtad (Iz 55,1). Vegyék nálad az Élet vizét ingyen, azok is jöjjenek, akiknek nincs pénzük.

Az élet vizének folyóját csodálatos szépségében mutatod meg. A Te királyi székedtől ered. És az élet fáját is, amit már nem kell kerubnak őriznie. Havonta hozza gyümölcsét, ahogy Te azt mindenek kezdete előtt elgondoltad, hogy így van jól.

Aki szomjazik, jöjjön, vegye az Élet vizét ingyen (Jel 22,17). Színed előtt vagyok, Uram. Mennyire jó megmártózni a Te folyódban. Elindulni a forrása felé, hogy királyi széked elé jussak.

Mennyire jó, hogy folyamatában feltártad elgondolásaidat, terveidet és nem rejtőzöl el, sőt még Lelkedet is adod, hogy megérthessünk Téged, ha csak töredékesen is.

Áldassál Te, Örökkévaló Istenünk, Világ Királya, mert nem akarsz rejtőzködni, hanem meg akarod mutatni magad a világnak, hogy megismerhessen Téged a világ. Úgy gondoltad, hogy Atyánknak hívunk Téged és Te úgy szeretnél bánni velünk, mint fiaiddal (vö. Jer 3,19). És melyik apa nem tárja fel fiai előtt nagy terveit és elgondolásait?

A Te egyik nagy terved volt, hogy búzát adjál az embernek, amiből keze munkájával kenyeret készíthet magának. Úgy láttad jónak, hogy ez legyen a legfontosabb tápláléka minden más étel közül. Választottaidat legelőször kenyérrel tápláltad.

A zsidó nép mindig kiemelt tisztelettel adott hálát a kenyérért és a szőlőért, amiből a bort nyeri. Milyen jó felismerni gondolataid örökkévalóságát, hogy mennyi közös örökségünk van Izraellel. Izrael szent hagyománya, ahogy a családfő, vagy az összegyűltek közül a fő asztali áldást mond. Legelőször a kenyérre és a borra mond áldást, a többi ételt együtt áldja meg;

Áldassál Te, Örökkévaló Istenünk, amiért a földből előteremted a kenyeret. Utána így mond áldást a borra is.

Mennyire csodálatos elgondolni, hogy az Úr az apostolai között a fő, s minden egyes étkezésüknél elmondta ezt. És mennyire jó, hogy Ő volt az élet kenyere, itala. És kezdettől így volt elgondolva, hogy mint legalapvetőbb táplálék jön közénk. Mennyire elő volt ez készítve, milyen figyelmességgel elgondolva, nem lehet úgysem belehatolni, miként is volt.

A szentmisében a felajánlás liturgiája mennyire közel került az ősi áldáshoz. „Áldott vagy Urunk, mindenség Istene, mert a Te bőkezűségedből kaptuk a kenyeret... a bort". Ha a zsidó hálaadással belemélyedsz teljes figyelmeddel, és nem siklasz el felületesen e szavak fölött, akkor tényleg úgy érezheted magad, mint aki jelen van az akkori apostoli kisközösségben, és az Urat látja és hallja, amint elmondja Izrael állandó asztali áldását. És milyen jó, hogy ez aztán a legteljesebb mértékben kiteljesedik és Ő maga jön hozzád, mint a legigazibb kenyér. Mennyire jó, hogy végig gondolhatsz arra, hogy kezdettől el volt gondolva, hogy így legyen, és az is, hogy te most magadhoz veszed.

Ahogyan jó, ha hívővel találkozom, öröm felfedezni, ha rokonnal – lélekben rokonnal - találom szembe magam, úgy örültem, hogy a választott néppel menynyire egybecseng a mi liturgiánk, és könnyebb így azért könyörögni, hogy eljussanak a felismerésre, hogy az Úr Jézusban van minden ígéret és a törvény beteljesedése. Izrael megtérése az, hogy a választott nép megtalálja az Ő Messiását, az Egyház komoly felelőssége. Legyen ez szívedben és gondolataidban.

Nagyon nagy öröm, Uram, hogy Te mindinkább be akarsz kapcsolni a Te életedbe már itt a földön, hogy megismerjelek és aztán bekapcsolódhassak, akaratod szerint, megdicsőült életedbe is.

Ismeretlen szerző

— FOLYTATJUK —

Próbáljunk mindennap keresztények lenni!

Mi a keresztény élet?

A keresztény életforma sajátos, minden mástól megkülönböztető jegye az, hogy a keresztény életforma **Krisztus követése**. Ez valójában természetes, és mindannyiunkra megvilágosító erővel kellene hatnia. Mégis, mit értünk közelebbről rajta?

Jézus követésének két összetevője van:

1. **Személyes** folyamat. Két személyiség találkozásából fakad. Már egy nagyszerű, kiforrott emberi személyisséggel való találkozás is megragad, elbűvöl. Nagy ajándéknak érzem a vele való együttlétet, keresem a mind gyakoribb találkozást vele, stb. Ilyesmit érezhettek, akik például Kalkuttai Teréz anyával, vagy II. János Pál pápával találkoztak. Krisztus követése mindenekelőtt a boldog találkozás Jézussal, s az Istenember páratlan személyiségének közösségében való élet.
2. Csak másodsorban erkölcsi és jellembeli **feladat**, nekifeszülés, igyekezet, de ez is. A názáreti Jézus bűvöletéből adódik bennünk a szabad döntés, hogy életünket Jézus szellemében, vagyis ugyanolyan elvek szerint rendezzük be, mint ahogy Ő élt. Ezért Jézus követésének legrövidebb formulája az az ősrégi szabály, amit Charles de Foucauld ismételt egyre: „Tégy úgy, amint Ő tenne." Hogyan járna el Jézus? Az Evangéliumok világosan elénk tárják az Ő „stílusát". Arról van itt szó, hogy vajon mi a tetteink irányítója, belső formáló ereje. Ez a sajátosan keresztény, azaz krisztusi.

Krisztus-hasonlóságunk gyújtópontjai

1. „Szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket" (Jn 13,34)

Az alapelv: tégy úgy, mint Jézus – elsősorban azt jelenti, Belőle forrásozik a cselekedet. Jézus így folytatja: *„Arról ismeri meg majd mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt"* (Jn 13,35). Ez a szeretet **feltétel nélküli**. Jézus nemcsak azokat szereti, akik Őt szeretik. Szeret, és nem kérdezi: megértik-e vagy elutasítják, hozsannáznak Neki, vagy kiűzik a városból, kitaszítják az élők földjéről. Feloldhatatlan hűséggel kapcsolódott hozzánk.

Ez a szeretet **nem külsőséges**. Nem az emberek tekintélye vagy megjelenése szerint igazodik. Ha „válogat", akkor úgy, hogy elsősorban az élet peremére szorultak, a szegények, a megvetettek, az „elveszett bárányok" felé fordul, őket karolja fel, nekik készít otthont.

Ez a szeretet mindenestül **másért él**. Jézus léte megszabadult az önzés, az önmagába bonyolódás minden bilincsétől. Az Atyáért él, értünk. Ez a szeretet **megbocsátó**. Jézus nemcsak tanította: *„Szeressétek ellenségeiteket"* (Mt 5,44), nemcsak megkövetelte tanítványaitól a számolatlan megbocsátást, hanem Ő maga adja rá a legfölségesebb példát a kereszten kimondott imájával: *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek"* (Lk 23,34).

2. „Ne amint én akarom, hanem amint te" (Mt 26,39)

Jézus követésének útja mindenkor arra az Atya iránti engedelmességre vezet, amely teljesen átitatja életét, s amely nélkül ez az élet egyszerűen érthetetlen marad. Jézus nagy küldetése, hogy egyedülálló módon állítsa elénk Istent, mint szerető és irgalmas Atyát. Isten benne nyilvánította ki „jóságát és emberszeretetét". Ezért olyan páratlan az ember-Jézus szeretete. Az engedelmesség, amellyel az Atya akaratát maradéktalanul és mindvégig teljesíti, akkor is, amikor a legnehezebbet kívánja tőle – belső és külső szabadságunk forrása. Szuverén módon nyilvánul meg az egész magatartásában, de különösen a szenvedéstörténet során, úgyhogy ellenségei is kénytelenek észrevenni. Az önátadásnak ez a paradoxona minden keresztény életének is alaptörvénye: *„Aki életét meg akarja menteni, elveszíti. Aki viszont elveszíti értem az életét, megmenti azt"* (Lk 9,24).

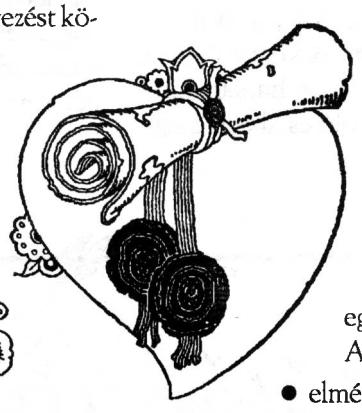
3. „Értetek és sokakért" (Mt 26,28; Lk 22,20)

Sokakért, vagyis mindenkiért, mindannyiunkért áldozza életét Jézus. Kereszténynek lenni felelősséget és szolgálatba állást jelent az élet minden területén. A másokért való élet megnyilvánulása a felelősségvállalás a

mellettem lévőért: családomért, környezetemért, egyházközségemért, a körülöttem uralkodó légkörért, az életkörülményekért, helyzetünk bonyolult, kusza voltáért, stb.

4. „Mindvégig szerette őket" (Jn 13,1)

Jézus mindvégig „határtalanul" szeretett. A keresztény lét nem osztható meg. A Krisztus követésére szóló hívás **teljes** odaadást, **végleges**, örökre szóló beleegyezést követel meg válaszul. Krisztus „nem vonja vissza meghívását"; a keresztény sem szívhatja vissza elköteleződését. Sem félkereszténység, sem „ideiglenes kereszténység", sem konjuktúra-kereszténység nem egyeztethető össze odaadásunk teljességével. Jézus rendelkezésre bocsátotta magát, „hogy használják és elhasználják, minden biztosítás nélkül arra az esetre, ha valami balul sikerülne" (Urs v. Balthasar).

5. Az élet szolgája

„Azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen" (Jn 10,10). *„Őbenne élet volt, s ez az élet volt az emberek világossága."* Jézus célja az élet előmozdítása volt: azért jött, hogy legyőzze az emberi életben sokféleképpen uralkodó halált. És ezt teszi végső soron életének árán. Halálából élet, világosság, remény fakad nekünk. *„Legyőzte halállal a halált, és a sírban lévőknek Életet ajándékozott..."* Ezért áll a keresztény is mindenkor az élet, a több élet pártján.

Communio: együtt Krisztussal – egymással

A keresztény élet: részesedés Krisztusban, az Élet Kenyerében (itt még nem az Eukarisztiáról van szó) – és részesítés Krisztusban. Adásnak és kapásnak, megajándékozottságnak és ajándékozásnak állandóan váltakozó ritmusa. Ő a kimeríthetetlen forrás, amelyből mindig meríthetek magamnak, másoknak. Mert Isten úgy akarta, hogy Országa sem a lelkekben, sem a világban ne épülhessen meg szabadakaratú teremtmények közreműködése nélkül... Ha nem használom fel a kegyelmet arra, hogy mindig jobban önmagammá legyek (azzá a magammá, akivé Isten örök terve szerint lennem kell), ha nem bontakoztatom ki minden rendelkezésre álló eszközzel keresztény emberségemet, akkor egyben megtagadom azt, hogy másoknak, másokért élhessek, s önmagamon át nekik is közvetítsem a kegyelmet.

Nélkülözhetetlen a találkozás

Az ember önmagában nem képes Krisztus követésére. Nem tud saját erejéből az imént jelzett keresztény elvek szerint élni. Hiába határozza el magát, hogy megvalósítja őket: gyakorlati síkon ez lehetetlen. Krisztus követése csakis a Jézussal való találkozásokból, a Vele való érintkezésből, sőt viszonylag állandó életközösségből fakadhat. A találkozás alkalmai:

1. **Ima**. – Rendelkezésünkre áll az ima egész skálája, kezdve a kérő imádságtól (amelyre Jézus maga adott utolérhetetlen mintát a Miatyánkban) egészen a dicsőítésig és a szavak nélküli imádságig. Ez összeköt, összekapcsol, egységbe forraszt Istennel. Elveszi az aggodalmat, képessé tesz az önátadásra, önmagunk elengedésére és a bizalom lelkületére.
2. **Szentírás**. – Olvashatjuk egyedül, vagy még jobb, ha közösen. A lényeg mindenképpen az, hogy:
   - elmélkedve belemélyedjünk a szövegbe,
   - a ránk vonatkozó figyelmeztetéseket komolyan vegyük,
   - ne térjünk ki a tisztulás és bűnbánat elől,
   - amit beláttunk, tegyük is meg.
3. **Szentmise**. – Az Eukarisztia ünneplésekor „halálodat hirdetjük Urunk és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz." Hagyjuk ez Élet áramával sodortatni magunkat.
4. **A bűn megbánása** – Isten iránti szeretetből és a kiengesztelődés szentségéhez való járulás.
5. **Az egyházközség**. – Jézus jelen van Egyházában, amely „Krisztus szentsége" (Zsinat), és számomra legmegfoghatóbban egyházközségemben ölt alakot.
6. **A testvér** – különösen a szegények és szenvedők. Jézus mindegyikükkel azonosította magát („Nekem tettétek" – Mt 25,40: „Miért üldözöl engem?" – ApCsel 9,5).
7. **Saját magamban**. – Jézus bennem lakik, és én Őbenne. Megnyílás a Szentléleknek.

Kereszténynek lenni: küldetés

Ezt a találkozást másokban elősegíteni: megbízatás, küldetés számomra. Krisztus bennem, rajtam keresztül jelen van a világban, lehetővé teszem, hogy találkozzanak Vele. Ez volt az első időkben a kereszténység terjedésének fő titka. „Az ókori római birodalomban a kereszténység nem annyira hivatásos hithirdetők prédikációjával vonzotta magához az embereket, hanem inkább az egyszerű keresztény hívők életének példájával. A velük való érintkezés volt az oka annak, hogy a keresztény hit futótűzként terjedt." (Nemeshegyi P.)

Mindenekelőtt lényeges ez abban a szűkebb és tágabb közösségben, amelyben élek. Csak akkor vagyok keresztény, ha hitelesen képviselem a kereszténységet.

Mindennap

Krisztus mindenkor van és itt van, állandóan kapom ajándékait. Tehát Ő az életem ereje. Kell, hogy az én feleletem is megújuljon mindennap. A kereszténység nem egyszer s mindenkorra szóló állapot, hanem mindig itt és most, a jelen pillanatra szóló és abban megvalósuló feladat.

Tehát igazából senki sem mondhatja el magáról, hogy ő „már" keresztény. Az ember nem keresztény, hanem azzá válik. Nem anyakönyvi kivonataival, vagy az egyházi adó nyugtájával, hanem Krisztus felé tartó állandó, fáradhatatlan igyekezetével, a szeretetből való élettel lesz azzá.

Záradékul még egy megjegyzés: kereszténnyé lenni: állandó próbálkozás. Nem telik több tőlünk. A célkitűzés magas, erőnk töredékes és csekély. De igyekezni, próbálkozni tudunk. A többi a kegyelem dolga, amit Isten megad. Nem tagad meg semmit attól, aki megteszi a magáét.

Tóth József

Válás után...

Tizenkét év házasság után feleségem közölte velem, hogy másvalakibe szerelmes és el akar válni tőlem! A továbbiakban a másikkal képzeli el az életét, nem pedig velem! Régebben is mondogatta már, hogy el akar válni, de én ezt sosem vettem komolyan, mert nem éreztem, hogy annyira borzalmas lenne a házasságunk! Két gyermeknek adtunk életet, de időközben fokozatosan elhidegültünk egymástól! Annyira, hogy végül feleségem döntése megmásíthatatlanná vált. Már hallani sem akart családsegítőkről, barátokról, akik megingathatták volna döntésében!

Én megpróbáltam mindent megtenni, hogy helyrehozzam kapcsolatunkat, és új alapokon újrakezdjük házasságunkat. Nagyon sokan imádkoztak értünk, felajánlásokat tettek, és böjtöltek azért, hogy rendbe jöjjön házasságunk, de végül győzött a „szabad" akarat! Mindenkinek köszönöm a segítséget, a rengeteg imát, meg azt, hogy nagyon sokan mellém álltak ebben a nehéz helyzetben, és megpróbáltak segíteni, akár lelkileg, akár fizikailag! Most már fél éve, hogy külön lakom a családomtól, és nem mondom, hogy könnyű, de a rengeteg értünk mondott ima nem hullott rossz fölbe; elindított az Igaz Istenhez vezető úton!

Gyermekeimmel nagyon jó a kapcsolatom, és mindent megteszek azért, hogy minél többet láthassam őket. Felelős vagyok értük, és hiszem, hogy Isten nem véletlenül bízta rám is őket! Miután elköltöztem otthonról, az első két hét bizonytalansággal, a jövőtől való félelemmel és rengeteg sírással telt. Bánkódtam, hogy valamit helyrehozhatatlanul elrontottam, nagyon hiányoztak a gyermekeim meg a feleségem, és nehéz volt szembenéznem a jövővel, hogy ez most már mindig így lesz!

Új életemet szentgyónással kezdtem, és próbáltam megérteni, hogy mi is volt a célja a történtekkel Istennek. De a válaszok nem jönnek azonnal, sőt, néha évek is eltelnek, mire megértjük valaminek a miértjét!

Egy biztos: Istent kell az első helyre tennem az életemben, és Ő majd utat mutat! A gyakori szentáldozás, a péntekenkénti kenyér-víz böjt, valamint a rengeteg imádság megtanított szeretni, megtanított arra, hogy legyőzzem önzésemet, és el tudjak indulni egy olyan úton, amit Isten azoknak készített, akik nagyon szeretik Őt!

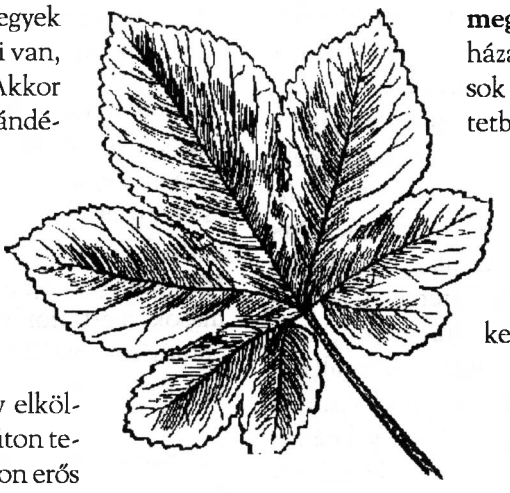
Imáitoknak köszönhetően Istentől rengeteg kegyelmet kaptam, ami nem a befelé fordulást, hanem az Őrá való figyelést erősítette bennem! Így a válás után nem volt szükségem pszichológusra, családterapeutára, mivel az Istentől kapott kegyelmektől boldognak éreztem magam. Úgy éreztem, Isten egy kicsit magához emelt, és megvigasztalt! *„Elég neked az Én kegyelmem!"*

Válás után sokan elgondolkodnak azon, hogyan tovább. Világi szemlélettel azt mondják, hogy „kutyaharapást szőrével", tehát újra meg kell házasodni, új kapcsolat után kell nézni, hiszen az ember társas lény, és nem jó egyedül lennie!

Számomra azonban Isten rámutatott, hogy ha arra teszem fel az életemet, hogy napról-napra megéljem az Evangéliumot, akkor **Ő teljessé teszi az életemet!**

Nekünk a feleségemmel egyházi, szentségi házasságunk volt, amit nem szeretnék érvényteleníttetni, mert én akkor, ott tényleg úgy gondoltam, hogy házasságunk egy életre szól, és mindenféle nehézség ellenére is a feleségem mellett maradok! Mostanában többen is azt javasolták, még papok is, hogy el kellene kezdeni az egyházi érvénytelenítést! Én nem értek egyet velük, mert úgy gondolom, a szentségekkel nem lehet játszani! Ez alapján nyugodtan lehetne érvényteleníteni akár az előáldozást is, arra hivatkozva, hogy annak idején az illető azt nem is gondolta komolyan!

Meggyőződésem, hogy nekem úgy kell élnem, hogy mindig kész legyek visszafogadni a feleségemet! De mi van, ha Istennek más tervei vannak? Akkor kaptam Tőle egy nagyon nagy ajándékot: a tisztaságot!

Nekem **mindennél többet érnek a szentségek!** Ha társat keresnék magamnak, együtt élnék egy nővel, akkor nem járulhatnék a szentségekhez, és ezáltal letérnék az Istenhez vezető útról! Egy hónappal azután, hogy elköltöztem a családomtól, mentem az úton teherautóval, és váratlanul egy nagyon erős érzés töltött el: az, hogy nincs más dolgom, mint feltenni az életemet arra, hogy teljesen megéljem az Evangéliumot! Mérhetetlenül boldog lettem, mert tudtam, hogy ha ezt komolyan megteszem, akkor életem jó kerékvágásba kerül! Hasonló élethelyzetben sokan elkezdik vádolni Istent, hogy miért kellett ennek megtörténnie, meg hogy hiába volt a sok imádság, mégse történt változás! Még jó, hogy Isten nem úgy gondolkodik, mint mi! Ő sokkal jobban tudja, mire van szükségünk ahhoz, hogy szentté váljunk! És ha bízunk Benne, bízunk az Ő végtelen irgalmában, akkor meg is ad mindent ahhoz, hogy eljussunk Hozzá!

Szóval, feltettem az életemet arra, hogy **megéljem az Evangéliumot!** Szentgyónással kezdtem, majd elhatároztam, hogy szépen, lassan felszámolom a bűneimet, mindazt, ami Istentől távol tart!

Elkezdtem mindennap imádkozni a rózsafüzért, később az irgalmasság rózsafüzérét, amiben rengeteg erő van! Sokat imádkoztam, több alkalommal is betértem szentséglátogatásra különböző templomokba, és elkezdtem olvasgatni a Szentírást is! Kezembe vettem Szienai Szent Katalin könyvét, a Dialógust, ami szintén segített az elmélkedésben, és még közelebb vitt Istenhez! Péntekenként kenyéren és vízen böjtöltem, és mindezt felajánlottam a körülöttem levő emberekért, olyan párokért, akik nehézségekkel küzdenek! Sokan tudják azt is, hogy nagyon szeretem a sört. Elhatároztam, hogy egy fél hónapig nem iszom. Ezt az áldozatot is sikerült felajánlanom!

Ezen időszak alatt **Istennel** nagyon jó, **bensőséges kapcsolatom** kezdett kialakulni, ami főleg beszélgetésből, nem pedig önsajnálatból vagy kérések halmazából állt! Megértettem, hogy Hozzá mindig mehetek, mert Ő végtelenül irgalmas, és át kell ölelnem az irgalmát ahhoz, hogy igazán szeretni tudjam Őt!

Sok kis apróság van még az életemben, ami összefügg az Evangélium élésével, például minden vasárnap, amikor nincsenek nálam a gyerekek, **meghívok magamhoz valakit**, fiatal házasokat, párokat **ebédre**. Elvárások nélkül, egyszerűen csak szeretetből! Volt, amikor két hajléktalant hívtam meg, mert ők biztosan nem tudják viszonozni! Próbálok türelmes lenni mindenkihez és meghallgatni másokat, még ha ez időnként áldozatokba is kerül! Néhány hete határoztam el, hogy elindulok a szentté válás útján. Tudom, hogy ez nagy dolognak hangzik, de ezen az úton elindulni csakis kis dolgokon áll, apró jótetteken.

Nem tudom, hogy mi a terve velem Istennek a jövőben, de hiszek benne, hogy ha Vele élem az életemet, akkor Ő színessé teszi azt, és mindent megad ahhoz, hogy boldog legyek! Számomra a boldogság az, hogyha Isten felemel magához, és egy kicsit a közelében lehetek. Történhet bármi, semmi nem tud ártani nekem, mert **teljesen Rá tudom bízni magam.** Hagyom, hogy Ő az életem részévé váljon! Nagyon sokszor nem megy és elbukom, visszaesek egy-egy bűnbe, de ilyenkor fontos, hogy ne gyötrődjek ezek miatt, hanem rögtön talpra álljak, és újra induljak! A gyötrődés a gonosz kísértése, hogy a bűneinken és azok következményein rágódjunk ahelyett, hogy Isten irgalmára bíznánk magunkat! Szent Teréz írta, hogy nem az a szent, aki sohasem esik el, hanem az, aki mindig fölkel! Tehát, amíg itt a Földön élünk, addig mindig el fogunk esni, és botladozva járunk az Isten felé vezető úton, de mindig az lebegjen a szemünk előtt, hogy ha kitartunk, akkor a legnagyobb ajándékot kapjuk: a Mennyországot!

A **Szűzanya személye is fontos** lett életemben: mint édesanyához tudok hozzá fordulni minden kis ügyemmel, bajommal, és kérhetem bátran a közbenjá-

rását is, érzem, hogy figyel rám! Nemcsak a papok, de mi, világiak is Istennek szentelhetjük az életünket! Elég annyi hozzá, hogy elhatározzuk, életünket ezentúl Vele képzeljük el, gyakran gyónunk, és járulunk szentáldozáshoz! Valóban lehet szüntelenül imádkozni, tényleg lehet imádság az életünk, létezik olyan bensőséges Istenkapcsolat, amiben már nem a szükségleteink, fájdalmaink számítanak, hanem csak az, hogy én is arra vágyom teljes szívemből, amit Isten akar! Legyen meg a Te akaratod! Isten legfőképpen azt kéri tőlünk, hogy bízzuk rá magunkat, és nagyon szeressük Őt! Ez pont elég a szentté váláshoz, mert ebben benne van minden!

Nekem ebben a helyzetben, amivel Isten megajándékozott, csak ez a vágyam: Istennek szentelni az életemet! Nem számítanak már számomra az anyagi javak, mert mindennek csak használói vagyunk itt a Földön, és semmit nem tudunk magunkkal vinni az örök életre! Amikor meghalunk, megszűnik a szabad akarat, és megítélnek minket! De nagyon fontos, hogy ne a bűneink miatt bánkódjunk, hanem azon, hogy mekkora fájdalmat okoztunk azokkal a Jóistennek, és bízzuk magunkat az Ő irgalmára! Csak így van esélyünk a Mennyországra, ahol örökké láthatjuk Istent, és **végtelenül boldogok lehetünk** az Ő szeretetében! Az ember hajlamos arra, hogyha elkezd fejlődni hitében, büszkeség tölti el, és különbnek érzi magát másoknál! Ne felejtsük el, hogy mi semmik sem vagyunk! Az, ami történik velünk, egyedül Istennek és az Ő kegyelmének köszönhető! Nem minket illet a dicséret lelki ajándékainkért, ezáltal még a gőg bűnébe esnénk! Minden kizárólag Istennek köszönhető! Néha várnánk valamit, ami megerősít hitünkben, várnánk egy jelet, vagy csodát! De ez óriási kísértés, mert akkor biztonságban érezhetnénk magunkat, hogy egyenes utunk van a Mennyországba, és közben elveszítenénk az alázatot, mint jegyet a Mennyországhoz, és Isten joggal mondhatná nekünk, hogy „nem ismerlek titeket"! Boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek! Ha elindulunk ezen az úton, az út folyamán sokszor érezzük majd, hogy távol van tőlünk Isten, aztán meg a közelségétől érezzük boldognak magunkat! Ezek csak érzések! Az Úr folyamatosan adja kegyelmét! Az mindig ott lesz velünk, és táplál miket, hogy mindvégig kitartsunk mellette!

Ne a külső befolyásoló tényezők alakítsák életünket, mert azok félrevezetnek! Ebben nagy szerepe van a médiának. Hajlamosak vagyunk úgy gondolkodni, ahogy azt a televízió, a rádió, az újságok és egyéb közvélemény-kutatások sugallják nekünk!

Amióta külön költöztem a családomtól, azóta alig nézek tévét, rádión is szinte csak a Mária-rádiót hallgatom! Néha persze tájékozódom a hírekből az ország eseményeit illetően! Újságokat nem veszek, mert teli vannak mindenféle szennyel, amik fertőzik a lelket. Még a tévé-újság is! A keresztény, katolikus újságok mások, mert azokban rengeteg érték van, ami a lélek épülésére szolgál! Szóval nem árt felismerni, hogy mi épít és mi rombol! Úgy vélem, életem nem zsákutca, mert használni szeretném azokat a talentumokat, amiket Istentől kaptam, és kamatostul visszaadni Neki, hogy öröme teljék bennem!

B. János

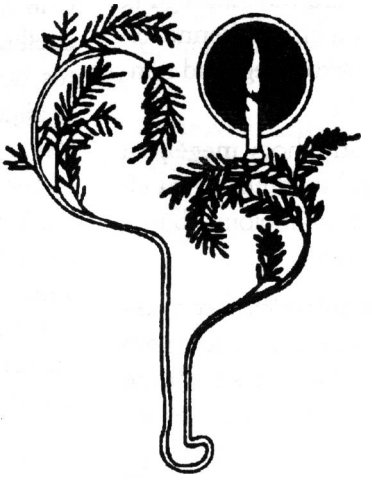
Régi magyar áldás

Áldott legyen a szív, mely hordozott,
és áldott legyen a kéz, mely felnevelt.
Legyen áldott eddigi utad,
és áldott legyen egész életed.

Legyen áldott Benned a Fény,
hogy másoknak is fénye lehess.
Legyen áldott a Nap sugara,
és melegítse fel szívedet.

Hogy lehess meleget osztó forrás
a szeretetedre szomjazóknak,
és legyen áldott támasz karod
a segítségedre szorulóknak.

Legyen áldott gyógyír szavad
minden hozzád fordulónak.
Legyen áldást hozó kezed
azoknak, kik érte nyúlnak.

Áldott legyen a mosolyod,
légy vigasz a szenvedőknek.
Légy te áldott találkozás
minden téged keresőnek.

Legyen áldott immár,
minden hibád, bűnöd, vétked.
Hiszen aki megbocsátja,
végtelenül szeret téged.

Őrizzen hát ez az áldás
fájdalomban, szenvedésben.
Örömödben, bánatodban,
bűnök közti kísértésben.

Őrizze meg tisztaságod,
őrizze meg kedvességed.
Őrizzen meg Önmagadnak,
és a Téged szeretőknek.

Egy nem hétköznapi történet

Ezúton is szeretnék köszönetet mondani a sok kegyelemért, amit a „Tanuljunk imádkozni" szemináriumon kaptam és külön öröm volt számomra, hogy csoportvezetőként vehettem részt a kurzuson. Hálás szívvel írom le a következő rövid tanúságtételt, mely egy hétköznap végén történt, de talán nem hétköznapi.

Egy borús délután hirtelen eszembe jutott, hogy lejárt a bérletem, és ha nem akarom, hogy megbüntessen a szigorú ellenőr a buszon, akkor bizony be kell állnom a sorba bérletet vásárolni. Már a villamoson elkezdtem az imádságot. Sokat gondoltam arra, amit az imakatekézisen hallottam az elmúlt héten, hogy utazás közben is lehet az Úrral lenni. Próbáltam e szerint cselekedni.

Aztán hirtelen szembesülnöm kellett a valósággal, a Nyugati aluljáró BKV pénztáránál olyan hosszú sor kígyózott, hogy a lépcsőig ért a vége. Gondoltam, ez legalább egy egész rózsafüzérnyi idő, tehát nem fogok tétlenkedni.

Alig kezdtem el az imádságot, hirtelen megszólított egy kedves ismerősöm, akivel nagyon rég nem találkoztam. Így az ima abba maradt. Rögtön arra gondoltam, hogy nekem most inkább az ismerősömmel kell foglalkoznom, hiszen ő is beállt a hosszú sorba, és nem mondhatom neki azt, „bocsánat, de nekem most imádkoznom kell". Így azután elkezdtünk beszélgetni...

A beszélgetés során kiderült, hogy nemrég jött ki a kórházból, szerencsésen túl van egy súlyos műtéten, stb. Én próbáltam egy nagy füllé alakulni és hallgatni őt.

Az előttem álló hölgy, aki szintén bérletet szeretett volna vásárolni, hirtelen rám nézett és azt mondta:

– „Én is nagyon beteg vagyok. Rákos beteg, de azt mondták az orvosok, hogy nekem már »kezelés sem jár«, úgyis felesleges."

Miközben ezt mondta, zavartan kotorászott a pénztárcájában, szemmel láthatóan számolgatta a kis nyugdíját, hogy meg tudja-e vásárolni a 2 darab bérletet, mert kiderült, hogy a lányának is – aki szintén beteg – bérletet kellett vásárolnia. Együttérzően néztem a beteg, vékonyka asszonykára, majd hirtelen eszembe jutott, hogy a katekézis során említettek valakit (Linda Schubertet), aki sorban állás közben megkérdezte az előtte állótól, megengedi-e, hogy imádkozzék érte.

Én is hasonló dolgon törtem a fejem. Na jó – gondoltam –, de hogy jövök én ahhoz, hogy egy idegen emberhez csak úgy odamenjek és imádkozzam érte. De nem tehettem mást, a Szentlélek nem hagyott békén: – „Szólítsd meg őt, hiszen szüksége van az imádra!" Próbáltam elhallgattatni a lelkiismeretemet, de a hang egyre erősebben ösztönzött rá, hogy szólítsam meg a bajban levőt. Egy fohász után odafordultam az elkeseredett asszonykához (gondoltam, lesz, ami lesz, felkészülve arra, hogy biztosan el fog utasítani, sőt) és feltettem neki a kérdést:

– „Megengedné, hogy a gyógyulásáért itt a sorban imádkozzam Önért?"

A fogadtatás leírhatatlan volt. Annyira boldog volt ettől a gesztustól, hogy zavarba jöttem. Hát csak ennyi? Tényleg csak ennyit kell tenni, hogy egy kicsit boldogabbá tegyük ezt a beteg világot. Hiszen, ha egy embert megvigasztalunk, már szebb lesz a világ!

Hirtelen a fejére tettem a kezemet, elővettem a mindig nálam lévő Pio atya ereklyét és az ő közbenjárását kérve imádkoztam beteg testvérem gyógyulásáért. Nagyon hálás volt. Nem árulta el, hogy jár-e templomba, hogy milyen vallású, nem tudtam meg róla mást, csak azt, hogy gyógyíthatatlan beteg. A rövid ima után keresztet rajzoltam a homlokára és biztattam, hogy bízzon nagyon Isten irgalmában, hiszen Nála semmi sem lehetetlen.

Nem kértem el a telefonszámát, a címét. Nem tudom, mi történt vele azóta, de mindenkit biztatok, hogy akár úton van, akár sorban áll, ha az Úrral teszi, akkor nem lesz elvesztegetett idő. Oda fogja vezetni azt a testvért, akinek éppen akkor imára vagy mosolyra, vagy csak egy gesztusra van szüksége. De a Lélek csak a csendben tud megszólalni. Düböröghetnek körülötted, ha a lelkedben csend van, akkor ott Isten munkálkodni fog. Lehet, hogy a sorban álló asszonyka meggyógyult, de az is lehet, hogy nem. Én ezt már valószínűleg nem fogom megtudni, de abban biztos vagyok, hogy nagyon boldogan tért haza otthonába.

Íme egy hétköznapi történet, ami talán nem is annyira hétköznapi.

Barna Katalin

ISTEN LEVELE NEKED...

Kedvesem, figyeltelek, ahogy ma reggel felkeltél, és reméltem, hogy beszélni fogsz hozzám... Ha csak egy pillanatra is, de megkérdeznéd a véleményemet, vagy megköszönnéd azt jót, ami tegnap történt veled.

De észrevettem, nagyon elfoglalt voltál. Egyszer főzés közben várnod kellett, 15 percig tétlenül üldögéltél.

Aztán láttam, beszélni akarsz velem, de te ehelyett a telefonhoz rohantál, és felhívtad egy barátodat, hogy megtárgyaljátok a legújabb pletykákat.

Egész nap türelmesen néztelek.

Végsősoron azt hiszem, több dolgod volt annál, mintsem hogy szakítani tudtál volna rám egy kis időt. Észrevettem, hogy ebéd előtt körülnéztél. Talán kínosnak érezted, hogy mások előtt hozzám szólj, ezért nem hajtottad meg fejed. Mikor három vagy négy asztallal odébb néztél, láttad, amint néhány barátod röviden beszél hozzám, mielőtt enni kezdett. Te nem tetted. Rendben. De még van idő, és remélem, hogy egyszer majd fogsz velem beszélni.

Hazamentél. Úgy tűnt, sok dolgod van. Miután néhányat elvégeztél, bekapcsoltad a tévét. Nem tudom, szereted-e a tévét vagy sem, de megy a műsor, te csak ülsz, és gondolatok nélkül nézed azt. Ismét türelmesen vártam, míg tévézés közben megvacsoráztál, de most sem szóltál hozzám. Lefekvéskor túl fáradtnak látszottál. Jó éjt kívántál a családodnak, majd bezuhantál az ágyba és pillanatok alatt el is elaludtál. Ez érthető, mert talán fel sem tudod fogni, hogy én mindig ott vagyok melletted. Türelmesebb vagyok, mint gondolnád. Meg akarlak tanítani arra is, hogy légy türelmes másokkal. Nagyon szeretlek téged, és mindennap várok egy fejbólintásra, egy imára vagy a szíved hálatelt részére. Nagyon nehéz egyoldalúan beszélgetni. Nos, te ismét felkelsz és én újra várni fogok rád szeretettemmel. Remélem, ma szánsz rám egy kevés időt.

Legyen szép napod! Barátod

Isten

Tartalomjegyzék

Katona István: Mit várjunk az új évtől? – Új életet Krisztusban! 3
Hans Urs von Balthasar: A szeretet, mint kinyilatkoztatás 4
KI.: Az új év célja: Jézusban növekedni! 5
Gréti: Megújul a hitem 8
Átalakulás Krisztusban (II/1. rész) 10
Tóth József: Próbáljunk mindennap keresztények lenni! 12
B. János: Válás után... 14
Régi magyar áldás 16
Barna Katalin: Egy nem hétköznapi történet 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.

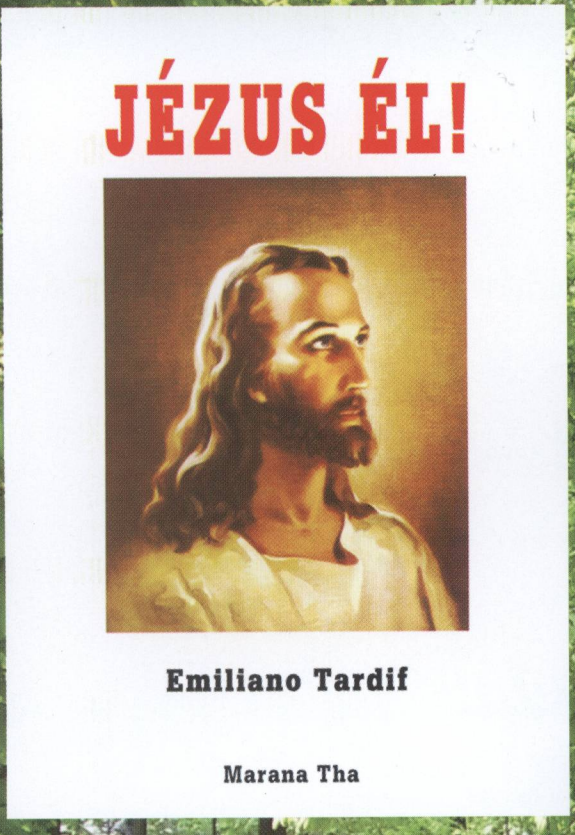
Felelős vezető: Balogh Mihály

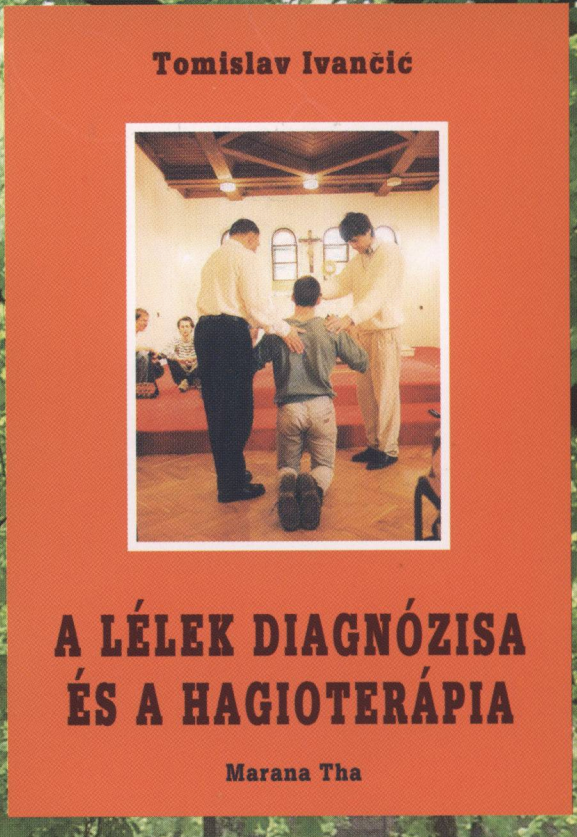
SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Örömmel hirdetjük, hogy megjelent **Tardif atya „Jézus él"** és **Leo Tanner atya „Megújulás a hitben"** című könyve.
- Az Emmausz Közösség honlapja elérhető **www.emmausz.hu** címen.
- Aki **adója 1%-át** Alapítványunknak kívánja felajánlani, annak a következő adószámot kell ráírnia: 196 22309-2-43 Marana Tha 2000 Alapítvány.
- Februárban **újra kezdődnek a szemináriumok**! Első hétfőn (február 4-én) **„Élet a Lélekben"**; első szerdán (február 6-án) **Gyógyító szeminárium**; első csütörtökön (február 7-én) **„Tanuljunk imádkozni" szeminárium**. Jelentkezni lehet a 222-53-06-os telefonszámon vagy személyesen (1146 Bp. Thököly út 120.) A szemináriumok mindig este 6 órakor kezdődnek.
- Újságunk árát sajnos 20.–Ft-tal emelnünk kellet, ezért 1 db újság ára 200.–Ft, éves előfizetés 1.200.–Ft + postaköltség 800.–Ft (összesen: 2.000.–Ft). Aki még nem rendezte előfizetését, kérjük, hogy mielőbb tegye meg.
- Imáitokat kérjük, hogy közösségünk fel tudjon építeni egy kisebb lelkigyakorlatos házat, amelyben gyógyító kurzusokat lehet majd tartani.

SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍME:
1146 Bp. Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 61 60
Honlapjaink:
MARANA THA – http://www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – http://www.emmausz.hu

AJÁNLJUK ÚJ KÖNYVEINKET KEDVES OLVASÓINKNAK!

"A remény összekötő kapocs a hit és a szeretet között. A remény rendithetetlen bizalommal tölt el bennünket az iránt, hogy elérjük életünk célját. A remény az ember alapvető irányultsága a Teremtőre. Erőt ad ahhoz, hogy megnyíljon szívünk Isten befogadására, ami elindítja gyógyulásunkat. T"

(Tomislav Ivancsics)

200.-Ft

A nap bíborban áll,
az éj messze szállt.
Ne félj te kicsiny nyáj
a Pásztor a Király!

A jó Pásztor vigyáz rád,
az elveszett megkerül.
A jó pásztor vigyáz rád,
a gonosz elkerül.

Az Atya ül a trónusán,
az ország készen áll.
Az angyalok dalolják
a szeretet himnuszát.

Alleluja, alleluja, alleluja!
Szent, szent az Úr, a dicső.
Aki volt, aki van, s eljövendő.
Méltó az Úr minden dícséretre,
Szent, szent az Úr a dicső!

(188-as ének)